

[Løje.]

Ønsker. Maaske ogsaa dette, at man befrygter, at Høsten her i Landet er forholdsvis ringe, saa at man ikke vilde faa tilstrækkeligt Korn ind, hvis man gav Dispensation. Men at en Del af dem, der dyrker de nævnte Kulturplanter, kan komme i betydelige Vanskeligheder, er meget let forstaaeligt; derfor har man ogsaa fundet det formaalstjenligt at henvise dem til at anvende Tilbageholdelsesretten. Det er imidlertid, som jeg tidligere antydede, en kedelig Udvej, og en Udvej, der ikke fører til ret gode Resultater. Jeg ved ikke, om vi i et Udvalg kan komme nogen Vegne med dette, men kan man ikke det, kommer vi vel til at se bort fra Spørgsmaalet, selv om det vil være en ret alvorlig Sag for mange, der dog har gjort Samfundet en Tjeneste ved at dyrke disse forskellige Kulturer. At de ikke har gjort det udelukkende for at gøre Samfundet en Tjeneste, men at de har gjort det ud fra forretningsmæssige Hensyn, behøver jeg ikke at tilføje, men det har dog været samfundsnyttigt, at disse Ting er blevet dyrket, og det kan man ikke se bort fra.

Handelen med Saasæd er omtalt i § 8, og det er jo et Spørgsmaal, som ret snart skal bringes i Orden. Jeg ved ikke rigtig, hvordan Ministeren vil stille sig til de Landmænd, der har planmæssig Fremavl af Saasæd til Landboorganisationerne, en Foranstaltning, der gør betydelig Nytte. Jeg ved ikke, om en Del af den Saasæd, de afleverer, kan træde i Stedet for Sæd, de i øvrigt skulde aflevere, for hvis de skal sælge denne Sæd til Fremavl og tillige skal aflevere i fuldt Omfang, kan det medføre, at de bliver fuldstændig blottet for Korn. Jeg vil gerne spørge Ministeren, hvorledes han stiller sig til dette Spørgsmaal. I øvrigt vil jeg, som sagt, gerne fremhæve, at det er et Spørgsmaal, der ret snart skal bringes Klarhed over, da det ikke varer længe, før man skal træffe Foranstaltninger til Jordens Tilsaaning til næste Aars Høst, og det skulde helst ske med de bedst mulige Sædarter og under de bedst mulige Forhold.

Der vil, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Carl Petersen) var inde paa, naar man har afleveret det, man er pligtig at aflevere, blive givet Ret til, som det hedder, fri Handel med det overskydende Korn, og der er fastsat en Pris paa 3 Kr. over den faste Pris 25 Kr., hvortil kommer nogle Kroners Tillæg, naar det er særlige Kvalitetsvarer, der er Tale om. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet henstillede til Ministeren, at der blev ført meget

skarp Kontrol med, at disse Priser blev overholdt. Jeg har ikke noget mod, at dette sker, idet jeg finder, at naar der foretages saadanne Foranstaltninger, bør man ogsaa sørge for, at de bliver overholdt. Men jeg vil gerne sige, at den Sag har to Sider. Naar man giver Ret til fri Handel med dette Korn, er det sikkert med det Ønske, at det helst skulde komme frem paa Markedet, og hvis det bliver forholdsvis gode Priser paa den dyriske Produktion, saa kunde det tænkes, at denne Sæd, naar Prisen kun ligger en 2—3 Kr. over den faste Pris, hvad der i og for sig kan være meget rimeligt, kommer ret sparsomt frem, og det kan være, at den da bliver købt af Landmænd, som dog ikke er haardt i Betryk, men som finder det formaalstjenligt at opretholde deres Produktion saa vidt muligt. Jeg har den Opfattelse, at der ikke vil være særlig Fare forbunden med at give Ret til fri Handel med den overskydende Sæd. Havde der været en saadan Ret, vilde det i hvert Fald have ført til, at Sæden var kommet paa Markedet, og til, at Købere kunde faa Sæden. Men naar der er en Maximalpris paa 28 Kr., kan det godt være, at Tilgangen til Markedet vil svigte noget. Det kan man paa nærværende Tidspunkt ikke vide noget om, men det er en Formodning, man i alt Fald kan nære, eller en Mulighed, man maa regne med. I det Aar, der er gaaet, har det været saadan, at Folk vilde gerne købe, selv om de skulde give Priser, der laa betydeligt over den fastsatte; de kunde i mange Tilfælde ikke faa det Korn, de vilde have.

Det er i Henhold til § 10 Hensigten, at der skal nedsættes et Kornnævn af en lignende Sammensætning som det, der i Øjeblikket sorterer under Det erhvervsøkonomiske Raad. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister, om Ministeren ikke kunde tænke sig, at Landbruget i dette Nævn blev lidt stærkere repræsenteret, end det er i det i Øjeblikket siddende Kornnævn. Jeg tror, at det vilde være en meget rimelig Imødekommehed over for Landbrugets Ønsker, hvis Landbrugets Repræsentation i Kornnævnet blev udvidet en lille Smule. Det vil ikke af den Grund være nødvendigt at gøre Nævnet større, for det er muligt, at der er andre i Nævnet, der uden Skade kunde trækkes tilbage til Fordel for nogle enkelte flere Landbrugsrepræsentanter.

I § 12 indeholdes Straffebestemmelser. Det er faldet nogle af os for Brystet, at Lovforslaget her udtrykker sig meget skarpt og meget drastisk, naar Talen er om Landbruget, medens det anvender blidere Ord,